

## **Щоденник покоївки**

**КУПИТИ**

Кіт Дарлінг — покоївка, «дівчина-невидимка», що полюбляє стежити за життям заможних клієнтів. Це хобі цілком невинне, аж доки вона не дізнається таємницю настільки темну, що може зруйнувати життя заможної пари, яка чекає на первістка. Несподівано Кіт стає небезпечною для подружжя. А подружжя, яке готове навіть убити, щоб зберегти свою таємницю, стає небезпечним для Кіт.

Коли поліціантка з відділу вбивств Меллорі Ван Альст прибуває на виклик до розкішного будинку на березі моря, вона виявляє сліди такого кривавого й жорстокого нападу, що аж не віриться, чи жертва може бути досі жива. Але тіла немає. Власники будинку зникли, і їхня покоївка зникла теж. Коли Мел починає розкривати загадковий злочин, то розуміє, що все не так, як здається на перший погляд. І ніхто не може втекти від свого минулого...

## Як усе закінчується

Вона повільно переходить від сну до свідомості. Її пронизує уламок упізнавання: ні, це не сон. Вона не у своєму ліжку. Не у безпеці. Наростає паніка. Де вона? Намагається ковтнути слину, та в роті пересохло. У дальній частині горла відчутний незнайомий смак. Її тілом іще різкіше струшує від усвідомлення: Кров! Це смак крові. Її подих пришвидшується. Вона робить спробу поворухнути головою, проте не може. Шорстка волога тканина закриває їй обличчя. Вона в пастці, руки міцно притиснуті до тіла. Вона починає відчувати біль. Нестерпний біль. У плечах. У ребрах. У животі. Поміж стегнами. Біль гупає в її черепі. Її венами розливається адреналін, і вона широко розплющує очі. Проте нічого не бачить. Її мозок облизує паніка. Вона розкриває рота, щоби крикнути, але звук приглушений.

Що це? Де я?

Зосередься, зосередься. Паніка вбиває. Треба думати. Спробуй згадати.

Але мозок затуманився. Вона намагається відшукати ниточку розуміння, силкується зосередитися на відчуттях. Холод — її ноги дуже холодні. Вона ворухить великими пальцями. Відчуває повітря. У неї босі ноги? Ні, лишень одна. На другій є взуття. Її поранено.

Здається, серйозно. До її млявого мозку просочується невиразний спогад: вона від когось відбивається, її тримають. На неї жорстоко напали — в неї є таке відчуття. Приголомшення, безсилля. Тоді поранили.

А зараз її у щось загорнули і кудись переміщують. Її підкидає. Вона відчуває вібрації. Невже це звук двигуна? Автівка? Так, вона в якомусь транспорті. Вона розпізнає голоси. З переднього сидіння. Вона лежить на задньому. Голоси... Вони видаються гарячковими...

Вони сваряться. На тлі голосів неголосно лунає музика. В автівці грає радіо. Вона точно в автівці... Вони кудись її везуть.

Вона чує слова. «Викинути... Сама винна... Сама напросилася. Не можемо звинувачувати...»

Вона знову провалюється в чорноту. Цього разу — цілковиту.

## Мовчазні свідки

31 жовтня 2019 року. Четвер

23:57. Гелловінська ніч. Темно. Водою стелиться густа імла, невпинно мжичить, а срібний «мерседес майбах» із двома пасажирами звертає на багнисту дорогу, що веде до покинутого зерносховища. У світлі фар, яке вихоплює з темряви основи старих резервуарів, виблискують дощові краплі. Седан перетинає колію та, підстрибуючи, котить вибоїстою дорогою, що тягнеться паралельно до краю океанської затоки. «Мерседес» зупиняється в густих сутінках під мостом, який, вигнувшись над затокою, з'єднує Норт-Шор із Ванкувером. Фари гаснуть. Усе довкола почорніло, мерехтить лише затягнуте туманом місто по інший бік води.

Тут пасажирів почуваються у безпеці: вони захищені, закриті від світу в м'якому шкіряному салоні й у теплі розкішного седану. Вгорі на мості неголосно гуркочуть інші автівки, той звук час до часу переривається ритмічним брязкотом, коли шини наїжджають на металеві стики.

Чоловік із жінкою не гають часу на милування тим, як прибій чорнилом вихряться біля доку старого зерносховища. Їхнє збудження сягнуло рівня лихоманки. Усе почалось уранці — та їхня невеличка гра — за сніданко-вою зустріччю, коли її литка в панчосі притислася під столом до його штанини, поки вони спокійнісінько обговорювали правову стратегію з міськими чиновниками.

Бажання наростало впродовж подальшого обговорення судового процесу на високому рівні й далі за обідом. Воно дійшло апогею на вкраденому за дверима чоловічої вбиральні поцілунку. Обоє знали, що скінчиться саме так — шаленим сексом у її автівці в якомусь сумнівному місці. Ця парочка залежна саме від передчуття. Небезпеки. Ризику. Вони обоє одружені з іншими людьми. Він є членом Законодавчих зборів провінції. Вона першокласна міська адвокатка. Обоє мають дітей.

Вони завжди вибирають схожі місця. Щось промислове. Вогке. Покинуте. Позначене графіті, засмічене уламками міста. Неприємне, проте й чарівне — в якомусь непристойному сенсі. Така вже в них примха: чинити перелюб на тлі занедбаності. Протиставляти свої розкіш, розум,

багатство та високе становище цим піщаним урбаністичним полотнам — це підігріває їхню пристрасть. Наповнює їх почуттям влади. Додає їхній інтрижці зернистості нуарного фільму, що підживлює плотське задоволення.

Вона скидає човники Ralph Lauren, водночас смикаючи його червону краватку, вовтузиться з його блискавкою. Він розстібає перлові гудзики її шовкової блузки, задирає її спідницю, розриває, зголоднілий, панчохи. Вона перелазить через консоль, опускається, широко розставивши ноги. Коли вона сідає на нього, він заплющує очі й стогне від насолоди. Та вона раптово завмирає. Вона бачить, як із туману виринають дві пари фар. Їхні промені пробивають в імлі однакові світлові тунелі: одна автівка їде за іншою. Машини звертають перед покинутими резервуарами і прямують до колії.

— Хтось наближається, — шепоче вона.

Він, здається, не чує її. Не розплющуючи очей, він продовжує стогнати й підіймає вгору таз, намагаючись підштовхнути її стегна рухатися до свого паху.

Та вона стискає його руку, щоби він теж зупинився. Її серце гучно вистукує.

— Там дві автівки, — каже вона. — Їдуть у наш бік.

Він розплющує очі, повертає голову й різко випростовується. Тильним боком кулака протирає отвір у запітнілій шибі. Вони мовчки визирають крізь шпарину, поки світло фар перетинає колію і, тримаючись паралельно до води, наближається.

— Дідько, — неголосно каже він. — Це приватна територія. Її відгородили для будівництва. Тут не має нікого бути. Особливо в такий час.

— Може, то діти зібралися побешкетувати на Гелловін? Чи якась зустріч наркоторговців? — шепоче вона.

Автівки наближаються. Перша менша за другу, але туман, дощ і темрява не дозволяють визначити ні кольорів, ані моделей. До того ж обидві автівки підсвічено ззаду — моторошним сяйвом захованого по інший бік води міста.

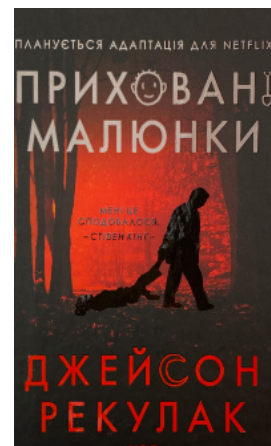
## Рекомендована література



Мовчазна пацієнтка



Фактор Черчилля. Як одна людина змінила історію



Приховані малюнки



Поворот ключа



Венера в хурті



Моя темна Ванесса

Перейти до категорії  
Трилер



**КУПИТИ**